

פרשת כי תבוא

והיה כי תבוא אל הארץ אשר ה' אלוקיך נותן לך נחלה וירשתה וישבת בה. ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצך אשר ה' אלוקיך נותן לך (כו א-ב),

בפסוקים שלפנינו יש לכאורה כפילות לשון, דלאחר שאמרה התורה 'אל הארץ אשר ה' אלוקיך נותן לך', מדוע חזרה התורה ואמרה 'אשר תביא מארצך אשר ה' אלוקיך נותן לך'.

והנה מצינו בגמ' (גיטין מח, א) דנחלקו ר' יוחנן וריש לקיש לגבי מי שמביא ביכורים בזמן שהיובל נוהג אם מביא וקורא בגלל שיש לו קנין פירות וכקנין הגוף דמי, או שמביא ואינו קורא בגלל שאין לו קנין הגוף וקנין פירות לאו כקנין הגוף. ואי' שם בגמ' דמחלוקת ביובל שני, אבל ביובל ראשון דברי הכל מביא וקורא דאכתי לא סמך דעתייהו, כלומר דעדיין עוד לא הורגלו ישראל להחזיר קרקעות ביובל.

ותמהו ע"כ המפרשים, דמה בכך דעדין לא סמך דעתייהו, והלא במציאות כיון ששדהו יחזור ביובל וממילא אין לו כי אם קנין פירות ועל כך אינו יכול לקרוא את פרשת הביכורים.

ויש לומר, דממה שכפלה התורה וחזרה ואמרה 'אשר ה' אלוקיך נותן לך' אנו למדים דעיקרה של מצות הבאת הביכורים הוא לדעת ולהודיע כי הארץ לה' היא, וכל אשר לנו מידו היא נתונה, ומשום כך ביובל הראשון כשעדיין הלוקח עוד לא היה מודע לכך שהיובל יפקיע ממנו את השדה, ממילא לא היתה דעתו נתונה להבין שהשדה בעצם אינה שלו, וסבור שהשדה מוחלטת לו, לפיכך צריך להביא ולקרוא

מקור: רבי מרדכי רבינוביץ